

Międzynarodowa konferencja scalania
Baarlo, Holandia
19 – 21 października 2018 r.

PLAN KONFERENCJI

piątek, 19 października

19:30 – 21:30 spotkanie pierwsze

sobota, 20 października

10:00 – 12:00 spotkanie drugie

15:30 – 17:30 spotkanie trzecie

19:30 – 21:30 spotkanie czwarte

dzień Pański, 21 października

9:15 – 10:00 stół Pański

10:00 – 12:00 spotkanie piąte

Wszystkie plany poselstw wykorzystano za pozwoleniem.
Powielanie i rozprowadzanie zabronione.

Wizja jednego nowego człowieka

Wersety biblijne: Ef 2:15; 4:22–24; Kol 3:10–12.

- I. Kościół, Ciało Chrystusa, jest jednym nowym człowiekiem, żeby wypełnić wieczny Boży zamysł, którym jest powszechny, zbiorowy Bóg-człowiek – Ef 1:9, 11; 3:9; Rz 8:29; 2 Tm 1:9; Ef 2:15–16; 4:22–24:**
  - A. Zamiar, jaki przyświecał Bogu podczas stworzenia człowieka, polegał na uzyskaniu zbiorowego człowieka, który będzie Go wyrażał i reprezentował; na koniec kościół jako jeden nowy człowiek będzie zbiorowym człowiekiem w Bożym zamysle i ten nowy człowiek wypełni dwojaki zamysł: wyrazi Boga i rozprawi się z Jego wrogiem – Rdz 1:26.
  - B. Jeden nowy człowiek jest tożsamy z Ciałem Chrystusa; Chrystus i my tworzymy razem powszechnego człowieka – Ef 2:15–16; Kol 3:10, 15:
    1. Stwierdzenie, iż kościół jest Ciałem Chrystusa, akcentuje życie; stwierdzenie, iż kościół to jeden nowy człowiek, podkreśla osobę.
    2. Jako Ciało Chrystusa kościół potrzebuje, by jego życiem był Chrystus; jako jeden nowy człowiek potrzebuje, by Chrystus był jego osobą.
- II. Chrystus stworzył jednego nowego człowieka na krzyżu z dwóch materiałów: odkupionego stworzonego człowieka i boskiego pierwiastka; na krzyżu złożył te materiały i utworzył nowego człowieka:**
  - A. Gdy Chrystus stwarzał nowego człowieka, najpierw ukrzyżował naszego naturalnego człowieka, a następnie dzięki ukrzyżowaniu starego człowieka udzielił nam boskiego pierwiastka; sprawił przez to, że staliśmy się nową istotą – Rz 6:6; 2 Kor 5:17.
  - B. Wyrażenie w sobie samym w Liście do Efezjan 2:15 wskazuje, że Chrystus był nie tylko Stwórcą jednego nowego człowieka, lecz także sferą, w której ten jeden nowy człowiek został stworzony, oraz esencją, z której został stworzony.
- III. Biblia objawia, że jeden nowy człowiek jest zbiorowym, powszechnym człowiekiem – Ef 2:15; 4:24; Kol 3:10–11:**
  - A. My, wierzący w Chrystusa, wszyscy jesteśmy z Nim jedno, żeby być nowym człowiekiem; wszyscy zatem jesteśmy częściami, elementami składowymi, tego zbiorowego jednego nowego człowieka.
  - B. Jeden nowy człowiek to zbiorowy Bóg-człowiek, suma wszystkich Bóg-ludzi; gdy ich wszystkich złożymy razem, otrzymamy jednego nowego człowieka.
- IV. Celem Pańskiego odzyskiwania jest doprowadzić do pojawienia się jednego nowego człowieka – 4:24:**
  - A. To, co uległo podzieleniu i rozproszeniu w starym człowieku, jest odzyskane w nowym człowieku – Rdz 11:5–9; Dz 2:5–12; Kol 3:10–11:
    1. W starym człowieku człowiek uległ podziałom i rozproszeniu; w nowym człowieku został zgromadzony i uczyniony jedno.
    2. Im bardziej w świecie ktoś się odróżnia i jest oryginalny, tym lepiej; stanowi to przeciwieństwo Bożej ekonomii, która polega na gromadzeniu i czynieniu jedno.
    3. Zdjąć z siebie starego człowieka to zdjąć człowieka podzielonego i rozproszonego; przyoblec nowego człowieka to przyoblec człowieka zgromadzonego i jednego – Ef 4:22, 24.
  - B. To, co Pan czynił i co czyni obecnie w swoim odzyskiwaniu, doprowadza do pojawienia się jednego nowego człowieka, w którym On sam jest życiem i osobą w celu uzyskania Bożego wyrazu – 3:17a; Kol 3:4, 10–11
  - C. Jeden nowy człowiek zaprowadzi Boże królestwo i sprowadzi Chrystusa, Króla, z powrotem na ziemię – Obj 11:15.
- V. W kościele, jako jednym nowym człowiekiem, Chrystus jest wszystkimi i we wszystkich – Kol 3:10–11:**
  - A. W jednym nowym człowieku nie ma nikogo naturalnego ani żadnej możliwości, żeby ktoś taki istniał, ani miejsca na kogoś takiego – w. 11:
    1. Mimo iż jeden nowy człowiek składa się z wielu różnych rodzajów ludzi, oni wszyscy są częścią Chrystusa; nie ma już w nim nikogo naturalnego.
    2. W jednym nowym człowieku jest tylko jedna osoba – wszechzawierający Chrystus – 2:17; 3:4, 11.
  - B. Jeden nowy człowiek pojawia się, kiedy Chrystus przesyca nas sobą, napełnia, przepaja i zastępuje za pośrednictwem organicznego procesu – 2 Kor 3:18:
    1. Jeden nowy człowiek to Chrystus we wszystkich świętych, który nas przepaja i zastępuje, aż wszystkie naturalne różnice zostają wyeliminowane i każdy ukonstytuuje się Chrystusem – Kol 3:11.

2. Wszeczawierający Chrystus musi się w nas organicznie wbudować, aż zastąpi sobą samą naszą naturalną istotę – Ef 3:17a; Ga 4:19.

C. W jednym nowym człowieku Chrystus jest wszystkimi członkami i we wszystkich członkach – Kol 3:11:

1. Chrystus, który w nas zamieszkuje, stanowi budulec jednego nowego człowieka – 1:27; 3:11.

2. Ponieważ Chrystus jest wszystkimi członkami nowego człowieka, w człowieku tym nie ma miejsca na żadną rasę, narodowość, kulturę ani status społeczny – w. 11.

VI. Teraz jest czas na to, aby Bóg wypełnił swój zamiar – wydoskonił jednego nowego człowieka, który w pełni zaistnieje na ziemi – Ef 4:24:

A. Sytuację, jaka panuje na świecie, stworzono ze względu na cel, którym jest jeden nowy człowiek:

1. Wszystko, co Pan czyni w obecnym wieku, ma na celu doprowadzenie do zaistnienia jednego nowego człowieka w praktyce.

2. Z powodu postępu technologicznego zaistniała teraz możliwość, żeby święci w każdej miejscowości w okolicznościach, jakie panują w ich w otoczeniu, stali się jednym nowym człowiekiem w rzeczywistości i w praktyce.

B. Gdy jeden nowy człowiek się wydoskoni, nadejdzie czas Pańskiego przyjścia, i ten wydoskonalony nowy człowiek będzie oblubienicą – Obj 19:7.

C. „Wszystko dziś jest dojrzałe i gotowe do tego, by powstał jeden nowy człowiek. Musimy wszyscy zobaczyć, gdzie jesteśmy. Żyjemy u końca czasów, i jest to najbardziej złoty wiek. To właściwy czas dla Pańskiego odzyskiwania. Nasza wizja musi się rozszerzyć” (*The One New Man*, s. 27).

D. „Pan czyni dziś na ziemi to dzieło i taki jest dziś cel Jego odzyskiwania. Wszyscy, którzy Go kochają, którzy za Nim podążają i którzy Go naśladowają na całej ziemi, muszą dawać się odnawiać w duchu swego umysłu i stać się jednym nowym człowiekiem, obierając Jego za swoją osobę i żyjąc przez Niego. Tego właśnie Pan dzisiaj pragnie” (*One Body, One Spirit, and One New Man*, s. 101).

Poselstwo drugie

Obierać Chrystusa za swoją osobę, aby pojawił się jeden nowy człowiek

Wersety biblijne: Ef 3:17a; 4:24; Kol 3:10–11; 1 Tm 1:16.

- I. Aby pojawił się nowy człowiek, musimy obierać Chrystusa za swoją osobę – Ef 3:17a:**
  - A. Chrystus jest zarówno życiem Ciała, jak i osobą nowego człowieka – Kol 3:4; Ef 3:17a; 4:24:
    1. Kościół jest Ciałem, a Ciało potrzebuje, żeby Chrystus był w nim jako życie.
    2. Kościół jest również jednym nowym człowiekiem, a ten jeden nowy człowiek potrzebuje, by Chrystus był w nim jako jego osoba.
  - B. W jednym nowym człowieku nie ma miejsca dla naturalnego człowieka, gdyż tutaj Chrystus jest wszystkimi i we wszystkich – Kol 3:10–11.
  - C. Chrystus jest w nas wszystkich, więc my wszyscy mamy tylko jedną osobę – 1:27; Ef 3:17a.
- II. Aby w praktyce istniał powszechny jeden nowy człowiek, musimy odrzucać naszą starą osobę i żyć przez nową osobę – Rz 6:6; Ga 2:20; Ef 3:17a:**
  - A. Istotnym pytaniem w naszym chrześcijańskim życiu nie jest to, *co* robimy, lecz *kto* to robi – Ga 2:20.
  - B. W naszym codziennym życiu powinniśmy troszczyć się o wewnętrzne przestawianie się ze starej osoby na nową osobę – Rz 6:6; Ef 3:17a.
- III. Kiedy żyjemy swoim życiem, obierając Chrystusa jako osobę, zwłaszcza przy podejmowaniu decyzji, nasze życie codzienne będzie życiem powszechnego jednego nowego człowieka – J 4:34; 5:30; 6:38; 17:4; Rz 15:32; Jk 4:13–15:**
  - A. Ciało służy poruszaniu się, nowy człowiek – prowadzeniu życia, osiemdziesiąt do dziewięćdziesięciu procent naszego życia zaś stanowi podejmowanie decyzji – Flp 1:21–26; 2 Kor 1:17–20.
  - B. W nowym człowieku obieramy Chrystusa jako naszą osobę, planując i decydując, jak powinniśmy żyć – Rz 15:32.
  - C. Jeśli będziemy obierać Chrystusa jako naszą osobę, w sprawach naszego życia w niczym nie będziemy decydować sami – Flm 14:
    1. Skoro jesteśmy częścią nowego człowieka, decyzje i życie nie powinny być już nasze; powinny to być decyzje i życie zbiorowego nowego człowieka.
    2. Życie nowego człowieka jest życiem zbiorowym; wynika stąd, że nasze decyzje są decyzjami zbiorowymi, a nie osobistymi decyzjami – Dz 15:22–29.
- IV. Paweł jest wzorem obierania Chrystusa jako naszej osoby ze względu na jednego nowego człowieka – 1 Tm 1:16:**
  - A. „Upodobało się Bogu [...] objawić swego Syna we mnie” – Ga 1:15a, 16a:
    1. Nic nie jest miłsze Bogu niż ujawnienie żywej osoby Syna Bożego.
    2. Potrzebujemy osiągnąć stan, w którym będziemy mieć pełne objawienie Syna Bożego i staniemy się dzięki temu nowym stworzeniem, w którym żyje Chrystus.
  - B. „Z Chrystusem jestem ukrzyżowany; i już nie ja żyję, lecz żyje we mnie Chrystus” – 2:20a:
    1. Paweł powiedział, że żyło w nim nie życie Chrystusa, lecz że żyła w nim osoba Chrystusa.
    2. Bożą ekonomią jest to, że ja jest ukrzyżowane w śmierci Chrystusa oraz że Chrystus żyje w nas w swoim zmartwychwstaniu.
  - C. „Moje dzieci, które ponownie w mękach rodzę, aż Chrystus zostanie w was uformowany” – 4:19:
    1. To, że Chrystus uformował się w nas, oznacza, że Chrystus w pełni w nas wzrósł.
    2. Chrystus w nas się urodził, teraz żyje i będzie uformowany w czasie, gdy będziemy dojrzały.
  - D. „Aby Chrystus poprzez wiarę uczynił sobie dom w waszych sercach” – Ef 3:17a:
    1. Bóg Ojciec sprawuje władzę poprzez Boga Ducha, by wzmocnić nas do wewnętrznego człowieka, aby Bóg Syn mógł uczynić swój dom głęboko w naszych sercach.
    2. Jeśli pozwolimy Chrystusowi posiąść całą naszą istotę i dać Mu pełną wolność, by robił w nas to, czego pragnie, nasze serce stanie się Jego domem.
  - E. „Bóg bowiem jest mi świadkiem, jak tęsknię za wami wszystkimi w wewnętrznych częściach Chrystusa Jezusa” – Flp 1:8:
    1. Paweł nie żył w swej naturalnej wewnętrznej istocie; żył życiem w wewnętrznych częściach Chrystusa, doświadczał Chrystusa w Jego wewnętrznych częściach i był jedno z Chrystusem w Jego wewnętrznych częściach.
    2. Paweł nie trzymał się swoich wewnętrznych części, lecz obierał wewnętrzne części Chrystusa jako swoje; wewnętrzna istota Pawła była ukonstytuowana wewnętrznymi częściami Chrystusa.

- F. „Niech będzie w was ten umysł, który był też w Chrystusie Jezusie” – 2:5:
1. Pozwolić, by umysł Chrystusa był w nas, to obrać Chrystusa jako naszą osobę przez zaparcie się naszego naturalnego umysłu i obranie Jego umysłu.
  2. Jeśli zamierzamy obrać Chrystusa za swoją osobę, musimy chcieć zaprzeczyć się swojego umysłu oraz pozwolić, by zastąpił go umysł Chrystusa.
- G. „Bo też to, co wybaczyłem, jeśli coś wybaczyłem, *uczyniłem to ze względu na was w osobie Chrystusa*” – 2 Kor 2:10b:
1. Paweł żył Chrystusa, będąc z Nim w najbliższym i najintymniejszym kontakcie, postępując zgodnie ze spojrzeniem Jego oczu.
  2. Paweł był osobą, która była jedno z Chrystusem, pełna Chrystusa i przesycona Chrystusem; był osobą zlaną, której położono kres w naturalnym życiu, o zmiękczonej i elastycznej woli; był osobą uczuciową, lecz zarazem ograniczoną w swoich emocjach, rozważną i trzeźwą w umyśle, oraz czystą i autentyczną w duchu wobec świętych ze względu na ich dobro.
- H. „Aby sprawiedliwy wymóg prawa był wypełniony w nas, którzy nie postępujemy według *upadłego ciała, lecz według ducha*” – Rz 8:4:
1. W praktyce, gdy obieramy Chrystusa jako swoją osobę, jesteśmy w absolutnej zgodzie z zespolonym duchem.
  2. W codziennym życiu nie powinniśmy postępować zgodnie z nauczaniem, odczuciami, koncepcjami ani okolicznościami, ale zgodnie z zespolonym duchem, czyli obierać Chrystusa jako swoją osobę, co służy powszechnemu jednemu nowemu człowiekowi.

Dwie modlitwy Pawła w Liście do Efezjan

Wersety biblijne: Ef 1:17–23; 3:16–21.

I. Modlitwa Pawła w Liście do Efezjan 1:17–23:

- A. „Aby Bóg naszego Pana Jezusa Chrystusa, Ojciec chwały, dał wam ducha mądrości i objawienia w pełnym poznaniu Jego” – w.17:
1. Duch w tym wersecie nie odnosi się do Ducha Pańskiego, ale do naszego odrodzonego ducha, w którym mieszka Duch Boży.
  2. Tak jak musimy użyć oczu, żeby coś zobaczyć, i uszu, żeby usłyszeć, tak musimy użyć swego ducha, żeby dotknąć Boga i mieć z Nim kontakt.
  3. Potrzebujemy ducha mądrości i objawienia, żeby gruntownie poznać kościół i wyraźnie go zobaczyć.
- B. „Abyście – mając oświecone oczy waszego serca – wiedzieli [...]” – w. 18:
1. Czym jest nadzieja Bożego powołania – nadzieją na ponowne przyjście Pana Jezusa – por. Kol 1:27.
  2. Czym jest bogactwo chwały Jego dziedzictwa w świętych – wyrazem bogactwa Bożej chwały przez świętych, który Bóg pragnie w nich odziedziczyć.
  3. Czym jest przewyższająca wielkość Jego mocy względem nas, którzy wierzymy – mocą działającą w Panu Jezusie Chrystusie:
    - a. Mocą wzbudzająca z martwych – w. 20.
    - b. Przewyższającą wszystko mocą – w. 20–21.
    - c. Mocą poddania – w. 22.
    - d. Mocą sprowadzenia wszystkiego pod jedną głowę – w. 22.
- C. Kościół jako Ciało Chrystusa, pełnia Tego, który napełnia wszystko we wszystkich, jest wynikiem tej poczwórnej mocy Chrystusa.

II. Modlitwa Pawła w Liście do Efezjan 3:16–21:

- A. Pierwsza modlitwa Pawła w rozdziale pierwszym dotyczy poznania przez nas kościoła, co uzdalnia nas do wejścia do kościoła; jego druga modlitwa w rozdziale trzecim dotyczy prowadzenia przez nas życia kościoła, czego wynikiem jest wyraz Boga, otoczenie Go chwałą.
- B. Nasz duch to organ, dzięki któremu poznajemy kościół i do niego wchodzimy; aby jednak zostać w kościele i prowadzić życie kościoła, nasz duch musi stać się naszym wewnętrznym człowiekiem, naszą osobą – 1:17; 3:16.
- C. Nasz wewnętrzny człowiek musi zostać wzmocniony mocą poprzez Jego Ducha – w. 16:
1. Zostajemy wzmocnieni do wewnętrznego człowieka, gdy używamy swojego ducha i ćwiczymy go, żeby mieć kontakt z Pańskim Duchem.
  2. Ta moc tutaj to poczwórna moc, która zadziałała w Chrystusie, do czego nawiązują wersety 1:19–22.
- D. „Aby Chrystus poprzez wiarę uczynił sobie dom w waszych sercach” – w. 17a:
1. Centrum osobowości jest serce, które składa się z umysłu, emocji, woli i sumienia.
  2. Chrystus musi być Osobą, która mieszka w naszym sercu, żeby wziąć w posiadanie wszystkie nasze wewnętrzne części.
  3. Im więcej Chrystus rozprzestrzenia się w nas, tym bardziej się w nas osiedla i czyni sobie dom, czyli zajmuje każdą część naszej wewnętrznej istoty, obejmuje je wszystkie w posiadanie i przepaja sobą.
  4. Chrystusa, który mieszka w nas, można pojąć zmysłem wiary.
- E. „Wkorzeni i ugruntowani w miłości” – w. 17b:
1. Wiara pozwala nam pojąć Chrystusa, a miłość – radować się Nim.
  2. To, że jesteśmy wkorzeni, wskazuje, iż jesteśmy roślinami, a to, że jesteśmy ugruntowani, oznacza, iż jesteśmy budowlą.
  3. Kiedy zostajemy wkorzeni i ugruntowani w Jego miłości, rośniemy i jesteśmy budowani w Jego życiu.
- F. „Byli pełni siły, by pojąć wraz ze wszystkimi świętymi, jaka jest szerokość i długość, i wysokość, i głębokość” – w. 18:
1. Cztery wymiary to wymiary Chrystusa, które są nieograniczone.
  2. Do tego, by pojąć wymiary Chrystusa, potrzebujemy wszystkich świętych, nie indywidualnie, ale zbiorowo.
  3. Gdy Chrystus może czynić sobie dom w naszych sercach i zajmować wszystkie wewnętrzne części naszej istoty, my będziemy mogli zbudować się ze wszystkimi świętymi – 2:21–22; 4:12, 16.

- G. „I poznać przewyższającą poznanie miłość Chrystusa, abyście zostali napelnieni ku całej pełni Boga” — w. 19:
1. Tak jak Chrystus jest niezmierny, tak niezmierna jest Jego miłość.
  2. Dzięki temu, że Chrystus mieszka w nas, udziela Bożej pełni do naszej istoty, żebyśmy zostali napelnieni ku tej pełni i byli praktycznym przejawem kościoła, w którym Bóg może zostać otoczony chwałą w swoim wyrazie.
- H. „Jemu chwała w kościele i w Chrystusie Jezusie po wszystkie pokolenia na wieki wieków. Amen” — w. 21.

**Wzrastać we wszystkim w Chrystusa
i uczyć się Chrystusa, tak jak rzeczywistość jest w Jezusie,
ze względu na zbiorowe życie jednego nowego człowieka**

Wersetety biblijne: Ef 4:13–16, 20–21, 24.

I. Ze względu na zbiorowe życie jednego nowego człowieka musimy wzrastać we wszystkim w Chrystusa – Ef 4:14–16, 24:

- A. Wzrastać w Chrystusa to pozwalać Mu powiększać się w nas we wszystkim, aż dojdziemy do dojrzałego człowieka – w. 13–15.
- B. Wszyscy musimy wzrastać w Chrystusa we wszystkim, to znaczy w każdej rzeczy, czy to małej, czy dużej – w. 15:
  - 1. Wciąż istnieje wiele rzeczy, w których nie wzrosliśmy w Chrystusa; w rzeczach tych nie jesteśmy w Chrystusie, lecz poza Nim.
  - 2. Kiedy wszyscy wzrosniemy we wszystkim w Chrystusa, wszyscy będziemy jedno w Nim; oto powszechny jeden nowy człowiek – w. 24.
  - 3. Wzrastanie we wszystkim w Chrystusa służy temu, aby powszechny jeden nowy człowiek mógł istnieć w praktyce – w. 24.
  - 4. Wzrost w Chrystusa w wersecie 15 jest tożsamy z przyoblekaniem się w nowego człowieka w wersecie 24.
  - 5. Dojrzały człowiek w wersecie 13 odnosi się do jednego nowego człowieka, który stał się dojrzały, w wersecie 24.
- C. Czwarty rozdział Listu do Efezjan mówi o wydoskonaleniu jednego nowego człowieka za sprawą wzrostu życia; jeden nowy człowiek, stworzony przez Chrystusa, musi zostać wydoskonalony, aby mógł funkcjonować:
  - 1. W Liście do Efezjan 2:15 widzimy stworzenie nowego człowieka pod względem organicznym; w wersetach 4:13–16 widzimy jego wydoskonalenie w odniesieniu do jego funkcji.
  - 2. Organicznie doskonały jeden nowy człowiek potrzebuje być wydoskonalony za sprawą wzrostu życia, aby mógł funkcjonować we właściwy sposób – w. 12–15:
    - a. Jeden nowy człowiek może stać się doskonały w odniesieniu do swej funkcji wyłącznie za sprawą przyjmowania odpowiedniego pokarmu; to jedna z najgłębszych myśli zawartych w Liście do Efezjan.
    - b. Musimy wypełnić swą odpowiedzialność i wydoskonalic jednego nowego człowieka dzięki karmieniu go i pielęgnowaniu – 5:29.
    - c. Im bardziej jeden nowy człowiek wzrasta za sprawą przyjmowania odpowiedniego pokarmu, tym bardziej będzie normalnie funkcjonował.
  - 3. Ze względu na wzrost zbiorowego nowego człowieka musimy doświadczać Chrystusa ukrzyżowanego, zmartwychwstałego, wyniesionego na niebiosa i zstępującego, aby ten wszechzawierający Chrystus wbudował się w nas i był dla nas wszystkim; wówczas organicznie doskonały nowy człowiek stanie się doskonały pod względem funkcji – 3:16–17a; 4:13, 24.

II. Ze względu na zbiorowe życie jednego nowego człowieka musimy nauczyć się Chrystusa, tak jak rzeczywistość jest w Jezusie – w. 20–21:

- A. W wersecie 20 Paweł mówi o uczeniu się Chrystusa:
  - 1. Chrystus jest dla nas nie tylko życiem, lecz także przykładem; gdy Pan Jezus żył na ziemi, ustanowił wzór, formę – J 13:15; 1 P 2:21.
  - 2. Być zbawionym to być umieszczonym przez Boga w Chrystusie – 1 Kor 1:30.
  - 3. Poprzez chrzest Bóg umieścił nas w Chrystusie, który stanowi wzór; być ochrzczonym to być umieszczonym w Chrystusie jako formie – Rz 6:3; Ga 3:27.
  - 4. Dzięki temu, że zostaliśmy umieszczeni w tej formie, zdjęliśmy z siebie starego człowieka i przyoblekliśmy się w nowego – Ef 4:22, 24.
  - 5. Uczymy się Chrystusa według formy życia Jezusa, które jest rzeczywistością – w. 20–21.
  - 6. Nauczyć się Chrystusa to zostać umieszczonym w Nim jako formie; to być uformowanym na wzór, który ustanowił On podczas lat spędzonych na ziemi – w. 20.
- B. Wyrażenie *rzeczywistość jest w Jezusie* odnosi się do faktycznego stanu życia Jezusa, opisanego w czterech Ewangeliach; życie Jezusa było życiem rzeczywistości – w. 21:

1. W wersetach 17 i 21 widzimy kontrast między próżnością umysłu a rzeczywistością w Jezusie.
  2. Rzeczywistość to świecenie światła; światło to źródło, a rzeczywistość to wyraz — J 8:12:
    - a. Pan Jezus to świecenie Boga, który jest światłem — Hbr 1:3; 1 J 1:5.
    - b. Ponieważ każdemu aspektowi życia Pana Jezusa na ziemi towarzyszyło świecenie światła, Jego życie było życiem rzeczywistości, życiem świecenia samym Bogiem; to życie rzeczywistości było wyrazem Boga — J 8:12; 14:6.
- C. Życie jednego nowego człowieka powinno być dokładnie takie samo jak życie Jezusa — Ef 4:20:
1. Jeden nowy człowiek powinien żyć dzisiaj w taki sam sposób, jak Pan Jezus żył na ziemi — Mt 11:28–30; J 6:57; 4:34; 5:17, 19, 30; 6:38; 17:4.
  2. Naszą normą postępowania w codziennym życiu powinna być rzeczywistość w Jezusie — Ef 4:20:
    - a. Jezus był jedno z Bogiem i prowadził życie, w którym wszystko czynił w Bogu, z Bogiem i dla Boga.
    - b. Ludzkie życie Jezusa było według rzeczywistości, to znaczy według samego Boga, pełne sprawiedliwości i świętości — w. 24.
  3. Musimy nauczyć się Chrystusa i zostać w Nim nauczeni, aby prowadzić życie rzeczywistości — w. 20–21; 2 J 1; J 4:23–24.
  4. Jeden nowy człowiek, jako zbiorowa osoba, powinien prowadzić życie rzeczywistości, tak jak rzeczywistość jest w Jezusie, które jest życiem wyrażającym Boga — Ef 4:21.
  5. Jeśli będziemy żyli według ducha naszego umysłu, nasze życie będzie życiem zbiorowego nowego człowieka — życiem, które odpowiada rzeczywistości w Jezusie — w. 23.
- D. Życie kościoła to codzienne postępowanie zbiorowego jednego nowego człowieka, postępowanie, które jest całkowicie nowe w naturze i w sposobie; wszystko, co się wiąże z jednym nowym człowiekiem, jest nowe — w. 17–32.
- E. Ponieważ jeden nowy człowiek jest według samego Boga, posiada Jego życie i naturę, to musi prowadzić życie, które jest boskie; takie życie będzie życiem zbiorowym, nie indywidualistycznym — w. 24.

Zdejmować starego człowieka i przyoblekać się w nowego człowieka

Wersety biblijne: Ef 2:15; 4:22–24.

- I. Zdjęcie z siebie starego człowieka i przyobleczenie się w nowego człowieka stanowi przejaw tego, że nauczyliśmy się Chrystusa – Ef 4:20–24:**
- A. Zdjąć starego człowieka to zdjąć stary sposób życia, poprzedni sposób życia, nasze stare życie wspólne – w. 22.
  - B. Przyoblec się w nowego człowieka to mieć życie kościoła, które jest nowym życiem nowej ludzkości, stworzonej przez Chrystusa w sobie samym; musimy zbiorowo przyoblekać się w życie kościoła jako nowe człowieczeństwo – 2:15; 4:24.
  - C. Jeśli mamy być jednym nowym człowiekiem, musimy zdejmować życie wspólne starego człowieka i przyoblekać się w życie wspólne nowego człowieka – por. Dz 2:42–47.
- II. W każdym kraju na świecie i pośród każdego narodu panuje charakterystyczny sposób życia; w Pańskim odzyskiwaniu wielu świętych wciąż trzyma się swego poprzedniego sposobu życia:**
- A. Jeśli naprawdę pragniemy zostać odnowieni, musimy zdjąć poprzedni sposób życia, który obejmuje przepisy i nasz sposób życia – Ef 2:15; 4:24.
  - B. W nowym człowieku nie jest możliwe, żeby istniała jakakolwiek naturalna osoba z jakiejś narodowości lub kultury, ponieważ poprzedni sposób życia, zastany pośród takich ludzi, usunięto – Kol 3:10–11:
    - 1. Aby mieć życie kościoła, ludzie pochodzący z różnych kultur i krajów muszą zdjąć starego człowieka, ucieleśnionego w ich poprzednim sposobie życia; w życiu kościoła jest miejsce tylko dla Chrystusa – w. 11.
    - 2. Wszelkie różne sposoby życia i różnice, jakie występują wśród ludów, są dziedzictwem Babel; na krzyżu jednak Chrystus zabił wszystkie te różnice, żeby doprowadzić do powstania jednego nowego człowieka – Ef 2:14–15.
    - 3. Nie usprawiedliwiamy swego sposobu życia ani nie szczyćmy się nim; każdy sposób życia obejmuje przepisy i trzeba go zdjąć.
- III. Poprzedni sposób życia obejmuje wszystko, co się z nami wiąże: to, kim jesteśmy, co mamy, nasze życie rodzinne i życie społeczne:**
- A. Musimy zdjąć z siebie to, kim jesteśmy, co mamy i co robimy; musimy zdjąć z siebie ten właśnie sposób życia:
    - 1. Oznacza to, że to, kim jesteśmy, co mamy i co robimy, uniemożliwia życie kościoła; jeśli będziemy dalej żyć według starego człowieka, życie kościoła dozna poważnej szkody, a nawet się skończy.
    - 2. Ci, którzy zostali uwolnieni od starego człowieka, łatwo się przystosowują; Paweł mógł być wszystkim dla wszystkich, ponieważ odłożył na bok swego starego człowieka – 1 Kor 9:22.
  - B. Jeśli zdejmujemy z siebie starego człowieka wraz z jego poprzednim sposobem życia, zaznamy wspólnego życia kościoła, życia kościoła będącego miniaturą Nowej Jerozolimy w nowym niebie i nowej ziemi; w takim życiu kościoła podziały nie są możliwe – por. Kol 3:12–15.
- IV. Kiedykolwiek wracamy się do starego sposobu życia, samoczynnie odczuwamy, że wewnątrz nas zrobiło się ciemno i że odsunęliśmy się od Bożego życia:**
- A. Kiedykolwiek żyjemy według starego życia wspólnego, gości w nas marność, ciemność, oddalenie, ignorancja i zatwardziałość.
  - B. Jeżeli będziemy uparcie żyli według poprzedniego sposobu życia, w końcu staniemy się bezduszni i niewrażliwi; możemy nawet zaprzestać cokolwiek odczuwać, ponieważ nie obchodzi nas sumienie – Ef 4:17–19.
- V. Gdy zostaliśmy odrodzeni, ten nowy człowiek został umieszczony, narodził się, w naszym duchu (por. 2:22); gdy uwierzyliśmy w Pana Jezusa, życiodajny Duch wszedł do naszego ducha i przyniósł ze sobą nowego człowieka jako ukończony produkt:**
- A. Dodanie się Ducha Świętego i boskiego życia do naszego ducha doprowadziło do powstania nowej istoty, nowego człowieka – por. 2 Kor 4:16; Ef 3:16.
  - B. Nowy człowiek znajduje się w naszym duchu i Duch świadczy z naszym duchem – Rz 8:16.
  - C. Przyoblekamy się w nowego człowieka, kiedy nasz duch (zespolony z Duchem), w którym znajduje się Bóg, Jego mieszkanie i nowy człowiek, staje się duchem naszego umysłu.
- VI. Dawanie się odnawiać w duchu naszego umysłu to sposób na przyoblekanie się w nowego człowieka – Ef 4:23:**

- A. To, że duch staje się duchem naszego umysłu, oznacza, iż kieruje on naszym umysłem, panuje nad nim, dominuje i go opanowuje; gdy duch kieruje umysłem, rządzi całą naszą istotą – por. Rz 8:6; 1 Kor 2:15–16:
  - B. Nowy człowiek musi rozprzestrzeniać się do każdej części naszej istoty i je przesycać; rozprzestrzenianie się tego nowego człowieka to zarówno przyoblekanie się w nowego człowieka, jak i odnawianie.
- VII. Nowy człowiek jest praktycznym życiem kościoła, czyli Chrystusem jako życiodajnym Duchem, zespolonym z naszym duchem w zbiorowy sposób:**
- A. Przyoblec się w życie kościoła, które jest nowym człowiekiem, to przyoblec się w tę istotę, powstałą wskutek zespolenia boskiego Ducha z ludzkim duchem.
  - B. Nasze codzienne życie powinno stanowić część życia kościoła, część nowego człowieka; w przeciwnym razie będziemy zasmucali Ducha – Ef 4:30:
    - 1. Zasmucamy Ducha przede wszystkim przez to, że nie dbamy o życie kościoła.
    - 2. Możemy zasmucać i gasić Ducha przez to, że nie będziemy uczestniczyli w spotkaniach kościoła i nie chcieli funkcjonować na spotkaniach – Hbr 10:25; 1 Tes 5:19.
  - C. Przyoblekamy się w życie kościoła, które jest nowym człowiekiem, dzięki napełnianiu się w duchu i przelewaniu się, gdy przemawiamy, śpiewamy, chwalimy i poddajemy się sobie nawzajem – Ef 5:18–21.
  - D. Przyoblekamy się w życie kościoła, które jest nowym człowiekiem, dzięki obmywaniu się wodą w słowie – w. 26.
- VIII. Wzrost w Chrystusa w Liście do Efezjan 4:15 jest tożsamy z przyoblekaniem się w nowego człowieka w wersecie 24; im więcej we wszystkim wzrastamy w Chrystusa, tym bardziej przyoblekamy się w nowego człowieka – por. w. 13.**